

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa B. T., Z. Z. i P. Z.

przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. Biuru Terenowemu w K.

z udziałem interwenienta ubocznego Syndyka Masy Upadłości O. P. Spółka z o.o. w upadłości w S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 kwietnia 2011 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia interwenienta ubocznego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K., zawarte w wyroku z dnia 2 października 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem zawartym w wyroku z dnia 2 października 2008 r. zasądził od Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W., Biura Terenowego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w K. na rzecz interwenienta ubocznego - Syndyka masy upadłości „O. P.” Spółki z o.o. w upadłości w S. kwotę 60 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Na to orzeczenie interwenient uboczny wniósł pismem z dnia 29 września 2010 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zaskarżając je w części odnoszącej się do punkt III wyroku „w zakresie, w jakim oddała wniosek skarżącego (dotychczasowego interwenienta ubocznego) o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne”.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie prawa procesowego, tj. art. 98, art. 99, art. 107 oraz 109 § 2 k.p.c., a także § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 4 i 5, § 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). a nadto naruszenie art. 219 w związku z art. 108 k.p.c. Skarżący powołał się na niezgodność zaskarżonego postanowienia z art. 98, art. 99, art. 102, art. 107, art. 108 § 1, art. 109 § 2 i art. 219 k.p.c., a także z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 4 i 5, § 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia oraz podniósł, że wydanie przedmiotowego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody polegającej na nieotrzymaniu przez skarżącego (dotychczasowego interwenienta ubocznego) części zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustalonych według stawki minimalnej, tj. ponad kwotę 60 zł. Wysokość szkody w połączonych sprawach - 3 x 205 zł - została wyliczona przy przyjęciu minimalnych stawek przewidzianych w rozporządzeniu. Skarżący wskazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, wnosząc w konkluzji o stwierdzenie, że punkt III zaskarżonego skargą wyroku w zakresie, w jakim oddała wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne ponad kwotę 60 zł – jest niezgodny z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 424¹ § 1 k.p.c. - w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037, powoływanej dalej jako ustawa zmieniająca), obowiązującym od 25 września 2010 r., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie,

jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przywołana treść art. 424¹ § 1 k.p.c. ma zastosowanie do przedmiotowej skargi z tego względu, że ustawa zmieniająca nie zawiera przepisów przejściowych, z których wynikałby obowiązek stosowania art. 424¹ § 1 k.p.c. w dotychczasowym brzmieniu do skarg wniesionych w sprawach prawomocnie zakończonych przed dniem wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2010 r., II BP 10/10, niepublikowane). Brak przepisów przejściowych powoduje, że obowiązuje w tym przypadku ogólna zasada natychmiastowej skuteczności przepisów procesowych, wynikająca z art. XV i art. XVI ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 297 ze zm.).

Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy zmieniającej, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie, oraz postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424, art. 519, art. 1148 § 3, art. 1151¹ § 3 i nowy art. 1215 § 3). Od innych prawomocnych orzeczeń skarga nie przysługuje. W treści tego uzasadnienia wskazano także, że nie uwzględniono uwag do projektu ustawy zgłoszonych przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, które wskazywały na potrzebę dodania przepisu o charakterze przejściowym, który dawałby podstawę do rozpatrywania na "dotychczasowych zasadach" skarg o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji innych niż wyroki. Postulat ten nie został uwzględniony, z uwagi na zasadność bezpośredniego zastosowania przepisów nowych. W istocie bowiem powyższa zmiana legislacyjna nie pozbawia możliwości dochodzenia odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem, innego niż wskazane w art. 424¹ § 1 k.p.c., co więcej - upraszcza jego drogę, gdyż stosownie do art.

424^{1b} k.p.c. (dodanego na podstawie tej samej ustawy) - w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych.

Z tych względów skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.